

தமிழ் மொழியில் கிடத்த இலக்கண நூல்களும் முதன்மையானதாக வதைத்துப் போற்றத் தக்கதும் தொல்காப்பியமாகும். தமிழ் மொழிக் குரிய வரவிலக்கணமாக அமரந்த இந் நூலானது இலக்கண மரபுகளாக எழுத்து, சொல், பொருள் மரபுகளையும் அதன் பயன்பாட்டும் முறைகளையும் மிக விரிவாக எடுத்துக் கூறுகிறது. அதிலும் குறிப்பாக, பொருள்திகாரத்தில் அகப்புற மரபுகளையும், மரபியல் என்ற இயலில் தமிழ் மொழிக் குரிய வழக்கு மரபுகளையும் மிக விரிவாக எடுத்துக் கூறுகிறது. தமிழ் மொழியின் இரூநிலை வழக்கு மரபையும் அதில், வழக்கு மரபாக வழங்கி வருவனவற்றைத் தமிழினம் இடையறாமல் பின்பற்றி வருகின்றது என்பதையும் மரபியலில் பல நூற்றாண்டுகளில் மிகத் தெளிவாகக் காண முடிகிறது. அத்தகைய மரபுச் சொற்கள் பன்னெடுங் காலமாக வழக்கிலிருந்து ஈராயிரமாண்டுகளுக்கு முன்னரே தொல்காப்பிய மரபியலில் இடம்பெற்றுள்ளன. எழுத்து வழக்கற்று பச்சுவழக்கினமட்டுமே கொண்டுவந்துள்ள திராவிட தொல்பழங்குடிகளின் வழக்கில் அத்தகைய மரபுச் சொற்கள் வழங்கி வருவது வியப்பாகக் குரியதே. அத்தகைய சொற்களைக் கண்டறிந்து இம் மொழிகளின் உறவு நிலைகளை வளிக் காட்டுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

□□□□□□□□□□□□□□□□

மனித குலமானது பல்வற்று இனங்களாகவும், தசீய இனங்களாகவும், சமீகங்களாகவும் வற்றுபட்டாகக் காணப்படுகின்றது. இவற்றுள் மிகவும் தொன்மையாக விளங்குபவர்கள் பழங்குடிகளாவர். பழங்குடிகளே, மனிதகுலத்தின் தொன்மையான நிலையினமும் அதன் பிறகு ஏற்பட்டவர்கள் பலவற்று பதிநிலை வளர்ச்சியினமும் அறிந்துகொள்ள சான்றாக உள்ளனர். இந்தியா முழுவதும் பல பழங்குடி சமீகங்கள் இருந்தபோதும் தன்னிந்திய அளவில் பழங்குடிகளை மதிப்பிடுவது என்ற நிலையில் சன்னை அரசு அரங்காட்சியகக்; கண்காணிப்பாளராக இருந்த எட்கர்தர்ஸ்டன் 1885ஆம் ஆண்டு முதல் தன்னிந்தியா முழுவதும் குலங்களையும் குடிகளையும் ஆராய்ந்து 2000க்கும் மேற்பட்ட பழங்குடிகள், சாதிகள், குலப்பிரிவுகள் இருப்பதாக இனங்கண்டார். அதன்பின்னர் இந்திய மாநிலவியல் மதிப்பாய்வகம் 1985இல் இந்தியா முழுவதும் 4635 சமீகங்கள் உள்ளதெனவும் அவற்றுள் பழங்குடி சமீகங்கள் 461 என்றும் ஆய்வின் வழி வளிக் கொணர்ந்தது. தமிழக அரசு அட்டவணைச் சாதிகள் அமலாகக் கட்டப்பட்ட (1976) தமிழகத்தில் 36 பழங்குடிச் சமீகங்கள் உள்ளன எனவும் வரையறுத்தது. மற்றொரு நிலையில், இந்தியாவில் 1956ஆம் ஆண்டு மொழிவாரி மாநிலங்கள் உருவாகப்பட்டபோது நாட்டின் பல பகுதிகள் மறுசீரமைப்புகளாகின. அதனால் எல்லகைகள் மாற்றம் பெற்றன. இதனால் பழங்குடிகள் பல்வற்று பகுதிகளில் சிதறுண்டனர். இதில் மாநில அளவில் பழங்குடிகளின் எண்ணிக்கையில் மாற்றம் ஏற்பட்டது. இதன்பிறகு மைய அரசு பழங்குடிகளும் மிகத் தொன்மையானவர்களான இனங்கண்டு அவர்களும் அரசின் உதவிகளைத் தர எண்ணியது. இதனால் 1969ஆம் ஆண்டு 'சில ஆவோகுழி' ஒன்றை அமைத்து இந்திய அளவில் தொன்மைப் பழங்குடிகளை இனங்காணுமாறு பணிக் கட்டப்பட்டது. அவ்வாறு வரையறுப்பதற்குப் பின்வரும் காரணிகள் அடிப்படையாகக் கொண்டது அக்குழி. அவை.

1. வளோண் முறை தோன்றுவதற்கு முந்தைய தொழில் நுட்பத்தையே மட்டுமே வாழ்வின் ஆதாரமாகக் கொண்டிருத்தல் ;.
2. மக்கள் தொகையின் எண்ணிக்கை பெரிதும் உயராமல் இருத்தல் அல்லது குறைந்து கொண்டே செல்லுதல் .
3. மிகவும் பின்தங்கிய வாழ்க்கை முறையைக் கொண்டிருத்தல் ;.
4. மிகக் குறைவான கல்வியறிவு கொண்டிருத்தல் ;.

என்பதன் அடிப்படையில் இந்தியா முழுவதும் 75 தொன்மையான பழங்குடிக் குழுக்கள் இனங்காணப்பட்டன. அவற்றுள் தமிழகத்தில் மட்டுமே 'தொதவர்', 'கோத்தர்', 'கும்பர்', 'பணியர்', 'இரூளர்', 'காட்டுநாயக்கர்' ஆகிய ஆறு சமீகங்களும் 'தொன்மைப் பழங்குடி குழுக்கள்' இருப்பதாக வரையறுக்கப்பட்டன. இவ் ஆறு தொல் பழங்குடிக் குழுக்களும் நீலகிரி மாவட்டத்தில் தான் இன்றளவும் வசித்துவருகின்றனர். இத்தகைய பழங்குடிகள் பசும் மொழிகளானது பல வேறு வகைகளாக உள்ளன. பிற சமீகத் தொடர்பின் காரணமாகவும், அவர்களின் வாழ்வியல் நிலையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களின் காரணமாகவும் அவர்களின் மொழிச் சமீகமும் மாறுபட்டுள்ளது. எனினும் எழுத்து வழக்கம் இலக்கிய இலக்கண வளமும் கண்டு வழங்கிவரும் மொழிகளின் சொற்கள் வழக்கிறந்து போகும் நிலையில் பசும் வழக்கின பசும் வழக்கின மட்டுமே கண்டுள்ள பழங்குடிகளின் வழக்கில் இன்றளவும் அத்தகு மரபுச் சொற்கள் வழங்கி வருவது விடயப் புகழ் ஒன்றாகும் .

ஊர்ஊர்ஊர்ஊர்ஊர்ஊர்.

"எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே" என்கிறது தொல் காப்பியம். சொற்கள் மாணுட சமீகத்தில் அதன் பொருண்மையை உணர்த்தி காலந்தோறும் கடத்தப்பட்டு அதனால் ஊடாடப்படுகின்றது. அத்தகைய சொற்கள் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திற்கும் ஏற்றாற் போல் இடக்குறியாகவோ, காரணத்தாலாகவோ ஆக்கம் பெற்று மக்கள் தம் பயன்பாட்டில் இடம்பெறுகின்றது. ஒரு சொல்லானது அதன் தளத்தில் வாய்மொழியாக ஆக்கம் பெற்று அச்சொல் காலவள எதில் மக்களால் வழிவழியாக வழங்கப்பட்டு, நிலைபெற்று இலக்கிய வழக்காக சமீக நிலையை அடக்கின்றது. மக்களின் பயன்பாட்டைப் பொறுத்து அச்சொற்களானவை நிலைபெற்றும் வழக்கொழிந்தும் மாற்று வடிவத்தினையும், மாற்றுப் பொருளையும் பெற்றும் வழங்கிவருகின்றது.

சொற்கள் தனியாக இருக்கும் பொழுது, அவற்றுக்குப் பொருளை வெளிப்படுத்தும் ஆற்றல் முழுவதாக இல்லை. பல சமீக நிலைகளிலும் கருத்துக்களிலும் பொதுவாக வரக்கூடிய சொற்கள் சந்தர்ப்பத்தையே பொறுத்தே பொருளை உணர்த்துவன என்கிறார் வேலுப்பிள்ளை. 1 மலையும், சொற்கள் சில இடங்களில் ஒரு பொருளையும், வேறு சில இடங்களில் அப்பொருளோடு தொடர்புடைய இரண்டாவது பொருளையும் உணர்த்துகின்றன என்றும், இவ்வாறு வரும் சமீகலில் இரண்டாவது பொருளே முத்தர்ப்பொருள் என்ற எண்ணம் சிலருக்கு ஏற்படும். இவ்வகையில் தோன்றும் சொல், பொருள் மாற்றங்களையே சிறப்பிப்பொருட்பேறு, பொதுப்பொருட்பேறு, உயர்பொருட்பேறு, இழிப்பொருட்பேறு, நுண்பொருட்பேறு, பரூப்பொருட்பேறு என்றெல்லாம் வகைப்படுத்துவர் என விளக்குகின்றார். மொழியியலாளர்களில் சசுரர் என்பவர் மொழிக் கற்றுக்களைக் குறிக்கக் கொண்டு, அக்கூறிகள் எண்ணக் கற்றுக்களைக் குறிப்பதாகவும், இந்த எண்ணக் கற்றுக்களைக் குறிக்கும் குறியின் வடிவமைப்பைக் குறிப்பிடவும் எனக் கொள்வார். கூறிகள் ஒன்றோடு ஒன்று கொண்டுள்ள தொடர்பின்

Written by - முனவைர் ச.தேவராஜன், தமிழ்துறை உதவிப்பொருளியர், கும்பகோணம் பன்முகக் கலை அறிவியல் கல்லூரி, கோவை, தமிழ்நாடு-

Wednesday, 20 November 2019 08:52 - Last Updated Wednesday, 20 November 2019 08:55

அடிப்படையில் மதிப்பைப் பெறுகின்றன என்கிறார். இவ்வாறு குறிகளின் குறித்த தலபண்பும், அவை பெறும் மதிப்பும் இணைந்து பொருளணர்த்தும் என்கிறார். உலமன் என்ற மொழியியலார் மொழிக் கற்றான சொல்லின் பொருளை ஆக்டன் - ரிச்சர்டு என்ற அறிஞர்கள் வெளியிட்ட பொருண்மை முக்கோண விளக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு சொல்லுக்கும், சொல் சூட்டுகின்ற எண்ணக் கற்றுகளும் இடையிலான பரஸ்பர திருப்பல் உறவு என சொல் உணர்த்தும் பொருண்மை நிலையை வரையறுக்கிறார். தொடர்களில் அடிப்படையாகக் கொண்டு பொருண்மையினை வரையறுக்கிறார் சாம்ஸ்கி.

தொடர்களின் பொருள் என்பது அத்தொடரில் அங்கமாகத் திகழும் சொற்களின் பொருள்களைச் சூட்டுவதன் மூலம் பெறப்படும் எனக் கருதுவார். மற்றொரு அறிஞரான கடஸ் சொற்கள் குறிக் கும் எண்ணக் கற்றுகளில் பொருள் கற்றுகள் உள்ளன எனவும், தொடரின் பொருளைச் சொற்களின் பொருள்களிலிருந்து ஏவல் விதிகளின் (Projection rules) பெற முடியும் என விளக்குவார். மறே காணும் மொழியியலாரின் வரையறைகளைத் தவிர சொற்கள் உணர்த்தும் பொருண்மையினை விளக்கக் கோட்பாடுகளும் உருவாக் கப்பட்டன. அவற்றுள் பொருளணு விளக்கக் கோட்பாடும் ஒன்று. “நெருக்கமான பொருட்களைக் காட்டும் சொற்களை ஒரு சரே நிறுத்தி, அவைகளின் பொருள் ஒற்றுமையை வறேற்றுமகைகளைக் காண்காரணிகளைக் கண்டு அவைகளைப் பொதுமைப்படுத்துவதன் மூலம் பொருளணுக்கள் இனங் காணப்படுவதாக இக்கோட்பாடு விளக்கி நிற்கின்றது”. இக்கோட்பாடு சாம்ஸ்கி, கடஸ், நடைபோன்ற மொழியியலறிஞர்களாலும், லவூண்ஸ்பரி, வெலிஸ்ட்ராஸ் போன்ற மாணுடவியலறிஞர்களாலும் கைக்கொள்ளப்பட்ட கோட்பாடாகும். இவ்வாறு மொழியில் சொற்களும் அவை உணர்த்தும் பொருண்மை என்பதும் அம்மொழியை மூழையுடையதாக ஆக்கின்றன. மறே காணும் நிலைகளினின்றும் சொற்களும் அவை குறித்து வரும் பொருள்க்கும் உள்ள உறவு நிலையைக் கொண்டு பொருண்மையானது உள்ளதகைக் காண முடிகின்றது.

00000000 00000000
0000000000 00000000 00000000 0000000000
0000 000000 0000000000 0000000000 0000000000
000000000000 0000000000 000000 0000000000
0000000000 000000000000 00000 0000000000
000000000000 000000000 000000 0000000000
000000 0000000000000000 00000 0000000000
000000000000 0000000000 000000 0000000000
000000000000 000000000000 000000000000
00000000 00 00000 0000000000000000 (தொல் - மரபியல்)

தொல்காப்பியர் இந்நிற்பாவுள் இலக்கிய வழக்குச் சொற்கள்க்கு நிகரான உலக வழக்குச் சொற்களைக் கற்றி இம்மரபுச் சொற்கள் வழக்கறும் நிலையிலுள்ளதகைச் சூட்டுகிறார். இத்தகையை நிலைக் கு முற்றிலும் மாறாக, கட்டலர் பகுதியில் வசிக் கும் தொல் பழங்குடிகளான பணியர் முள்ளு குறும் பர், காட்டு நாயக் கர், தனே குறும் பர், பட்ட குறும் பர் ஆகியோரின் பசேசு வழக்கில் பெருமளவில் பழந் தமிழ்ச் சொற்கள் வழங்கி வருவதகைக் கள் ஆய்வின வழிகாண முடிந்தது. சங்க இலக்கியங்களிலும் தொல்காப்பியத்திலும் காணப்படும் அச்சொற்களின் தொன்மையானது பல்லாண்டுகள் இரூந் தபோதும், இன்றளவும் பசேசு வழக்கினை மட்டுமே

Written by - முனவையர் ச.த.முரமையுமுகன் , தமிழ்துறை உதவிப் பேராசிரியர் , கும்பகோணம் பன்முகக் கலை அறிவியல் கல்லூரி ,கோவையூர், தமிழ்நாடு-

Wednesday, 20 November 2019 08:52 - Last Updated Wednesday, 20 November 2019 08:55

கொண்டுவாழ்க்குள் பழங்குடிகளின் வழக்கில் இன்றளவும் வழங்கி வருவது திராவிட மொழிகளின் இடையே காணப்படும் உறவுநிலையினையும், மரபுத் தொடர்ச்சியினையும் காட்டுவதாக அவதானிக்க முடிகின்றது. அத்தகைய தொடர்ச்சி சொற்கள் சிலவற்றைக் காண்போம் .

□□□□

மரப்பொந்தினுள் வாழும் கடுகையைக் கோட்டான் என்கிறார் தொல்காப்பியர் . எனினும் கடுகையைக் கோட்டான் என்றல் வழக்கிழந்த சொல்லாகவே தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார் . ஆனால் , இன்றளவும் 'கோட்டான்' என்ற சொல்லானது தமிழ் மொழி வழக்கில் கோட்டானை ஆந்தை என்கின்றனர் . கடுகை என்ற சொல் கோட்டான் என்ற பொருளையே தொல்காப்பியத்தில் பற்றி வந்துள்ளது . இவ்வைவிட, பற்றாண்பற்றுப் பாடல்களில் (238:2-5, 240:6-9) காணப்படுகின்றது . இங்கும் 'கடுகை' 'கோட்டான்' என்ற பொருண்மையினையே பற்றி வந்துள்ளது . பழங்குடிகளும் முள்ளு குறும்பரிடம் இக்கடுகை என்ற சொல் 'கடு' என்று மரபுச்சொல்லாக வழக்கில் உள்ளதைக் காணமுடிகின்றது . இச்சொல் வழக்கானது சங்க காலத் தொடர்ச்சியாகவே இன்றளவும் பழங்குடிகளின் வழக்கில் உள்ளதைக் காணமுடிகின்றது .

□□□□ – □□□□□

சுவ்வாய்க் கிளியினதை 'தத்தை' என்கிறார் தொல்காப்பியர் . இவற்றுள் தத்தை என்ற சொல் வழக்கிழந்த சொல்லாகத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகின்றது . இச்சொல்லை விளக்கும் பேராசிரியர் 'தத்தையென்பது பற்றுங்கிளியாதலிற் சிறு கிளிக்கும் அப்பெயர் கொடுத்து மலையையென்றவாறு' சுவ்வாய்க் கிளி என்பதனை சிறு கிளிமறே கொள்க' என்கிறார் . இவ்விளக்கத்தினின்று தத்தை என்பது பற்றுங்கிளி எனவும் சிறுகிளியே சுவ்வாய்க் கிளி எனவும் உணர்த்தப்படுகின்றது . எனினும் , தத்தை என்ற சொல்லானது கிளி, தமக்கை என்ற பொருண்மைகளையும் கொண்டுவாழ்க்குள் உள்ளது . ஆனால் , மலையாள மொழியில் 'கிளி'என்பதைத் தத்தை என்ற சொல்லால் குறிப்பிடுகின்றனர் . ஆனால் , இன்றளவில் தமிழ் மொழியில் தத்தை என்ற சொல் வழக்கொழிந்து 'கிளி' என்பது பொதுவான வழக்காக இடம்பெற்று விட்டது . இவற்றுள் பழங்குடியினர் மொழிகளில் 'கிளி', 'கயில' 'தத்தா' என்ற சொற்களில் கிளியை வழங்கி வரும் போதிலும் , இப்பகுதியின் பொது வழக்காக 'தத்தை' என்ற சொல்லே வழக்கில் உள்ளதைக் காணமுடிகின்றது . இச்சொல் வழக்கை மலையாள மொழியினரும் , பழங்குடியினரும் பொதுவாகக் கொண்டுவாழ்க்குள் உள்ளனர் . ஆனால் , தமிழர்களிடையே கிளி என்ற சொல் வழக்கில் உள்ளதைக் காணமுடிகின்றது . எனவே, கட்டலர் பகுதியில் கிளி – தத்தை என்ற சொற்களை அரவரவர சபுழலுக்கு ஏற்ப பயன்படுத்தி பழந்தமிழ் மரபைக் காத்து வருகின்றனர் .

□□□□□□

'வவ்வாய் வறுகினைப் பிசையென்றலும்' என்கிறார் தொல்காப்பியர் . இதற்கு உரையாகும் உரையாசிரியர் பிற உயிர்களையென்ற திருந்து கவ்வும் கொடியவாய் காட்டுப் பினை என்கின்றார் . வறுகு என்ற சொல் ஆண்பினை, காட்டுப் பினை, மரநாய் , சிபிவகை, வண்ணகிடை, மறுகு போன்ற பொருண்மைகளைக் கொண்டுவாழ்க்குள் உள்ளது . (தமிழ்ப்பேரகராதி) எனினும் , தொல்காப்பியர் கால வழக்கான 'வறுகு' எனும் சொல் வழக்கு பழங்குடியினர் பயன்பாட்டில் இன்றளவும் உள்ளது . எனினும் இச்சொல் பொருண்மை விரிவினைப் பற்றி உள்ளது . பிற உயிர்களைத் தின்னும் கொடிய பினை வகையின் உயிரினத்தையும் , காப்பி பழங்களதைத் தின்னும் ஓர் உயிரினத்தையும் 'வறுகு' என்ற ஓரே சொல்லால் கட்டலர் பகுதியில் வழங்கி வருவதைக் காணமுடிகின்றது .

Written by - முனவைர் ச.தொருமையூகன் , தமிழ்துறை உதவிப்பொசிரியர் , கும்ரகூரூ பன்முகக் கலை அறிவியல் கல்லூரி ,கோவலை, தமிழ்நாடும்-

Wednesday, 20 November 2019 08:52 - Last Updated Wednesday, 20 November 2019 08:55

மற்றொரு நிலையில் விருகினகை குறிக கும 'பிசு' என்ற சொல் இப்பழங் குடிகளின் வழக்கில் இல்லாமல் இருக்கக் காரணம் ஏற்கனவே பினையைக் குறிக 'பிசு' என்ற சொல் இங்கு வழக்கில் இருப்பதே ஆகும். எனினும் விருகு என்ற சொல் பழங் குடியினர் வழக்கில் இன்றளவும் உள்ளது பழந்தமிழின் தொன்மதைத் தொடர்ச்சியாகும்

000000

'சிதலும்' என்றும் மபிவறினவே' என்கிறது தொல்காப்பியம். 'சிதல்' என்ற சொல் கரையானைக் குறிக கும சொல்லாகும். கரையான் என்ற சொல் வழக்கானது பிற்கால வழக்கின்ற போதிலும் தொல்காப்பியர் கால வழக்கான சிதல் என்பது இன்றளவும் பழங் குடிகளில் பணியர், முள்ளு குறும் பர், காட்டு நாயக்கர், பட்ட குறும் பர் வழக்கில் இருப்பதைக் காணமுடிகின்றது. அதனை ஒலிப்பு முறையில் சிதல் எனவும் சில பழங் குடிகள் வழங்கி வருகின்றனர். எனவே, இச்சொல் வழக்கானது திராவிட மரபுத் தொடர்ச்சியேயாகும்.

000000

தொல்காப்பியம் 'மந்தி' என்ற சொல்லைக் குரங்கு, மபிசு, ஊகம் ஆகியவற்றின் பண்பாற் பெயர்களாக குறிக கிறது. ஆனால் கலித்தொகையில் மந்தி என்ற சொல்லைக் குரங்கு என்ற பொருண்மையில் கையாண்டுள்ளனர். 'மந்தி உயங்கா' (கலி. 13:5). ஆனால், அகநானூற்றில் 'மந்தி கடவனோடும்' (அகம். 378:21) என்பதில் பண்பு குரங்கினசைச் சூட்டி வந்துள்ளது. இவ்வாறு மந்தி எனும் சொல் குரங்கினையும், பண்பு குரங்கினையும் சூட்டி வருவதைக் காணமுடிகின்றது. மேலும், மந்தி எனும் சொல் வண்டும், ஆடூதினாப் பாளை, சூரியன் ஆகிய பொருள்களையும் பெற்றுள்ளது. கட்டலூர் பகுதியில் பழங்குடிகள் உள்ளிட்ட அனதைது சமீகத்தவர்களிடமும் 'மந்தி' என்ற இச்சொல் இங்குள்ள மூதூமலைபுலிகள் காப்பகப் பகுதியில் வாழும் குரங்கின் ஒருவகையினையே குறிப்பிடுகின்றது. அக்குரங்கானது சாதாரணமாகக் காணப்படும் குரங்குகளைப் போல் அல்லாமல் தோற்றத்தில் பெரிதாகவும் அடர்ந்தவனப் பகுதியில் வாழ்வதாகவும் இருக்கிறது. புலிகளின் தாக்குதலை மானினங்களாக கு எச்சரிப்பதும் இம்மந்திகளே. இதனை 'லாங்கூர்' என விலங்கியலாளர்கள் அழகைக்கின்றனர். இத்தகைய குரங்கின் வகையினையே மந்தி என்று அழகைக்கின்றனர். எனினும், இச்சொல் சங்க காலம் முதல் இன்றளவும் வழங்கி வருவது எண்ணத்தக்கது.

000000

'கால்' என்ற சொல் நாலிலொன்று, பாதம், பிவின்தாள் எழுத்தின் கால், தரூரூள், வண்டி, கோல், குறூந்தறி, நசெவூத்தறியின் மிதி, கபிபிபி, துண், பற்றுக்கோடும், முளை, மரக்கன்று, மகன், வமிசம், இனமுறை, பிறப்பிடம், வாயக்கால், வழி, நடலை, இடம், வனம், முனை, அளவு, பின்னுவதற்கு வகுத்த மயிரின் பகுதி, கிரணம், மழகைகால், காற்று, வாதரூகம், பஞ்சபுதம், பொழூது, சிவவிதலவை, காலன், இயமன், கரூநிறம், ஏழனுரூபுளொன்று, ஒரு வினையசைசு விகுதி மூதலான பொருண்மகளைக் கொண்டுள்ளது. (தமிழ்ப்பரேகராதி). கட்டலூர் பகுதியில் இச்சொல் வழக்கானது பொதுவாக கால் எனும் உடலுறுப்பு, மங்கிலின் அடிப்பகுதி ஆகியவற்றைப் பெற்று வழங்கி வருகின்றது. ஆனால், பழங்குடிகளும் காட்டு நாயக்கர்களின் வழக்கில் மட்டும் இச்சொல் காற்று என்பதைக் குறித்து வருகிறது. கால் எனும் சொல் காற்று என்ற பொருளில் சங்கப்பாக்களில் பரவலாகக் காணப்படுகின்றது. அவை நற்றிணையில் 'காலொடும் பட்டமாரி' (2:9), 'கால் ஏமுற்று' (30:7), 'கால் பொரு நரல்' (62:1) மூதலான அடிகளில் காணலாம். இவ்வாறு சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படும் கால் என்ற

000000 : 0000000000000000 00000000000000

Written by - முனைவர் ச.தேவநாயகன், தமிழ்நாடு அரசுப் பேரவைத் தலைவர், கும்பகோணம் -
அறிவியல் கல்வி, கோவை, தமிழ்நாடு -

Wednesday, 20 November 2019 08:52 - Last Updated Wednesday, 20 November 2019 08:55

* 0000000000000000 : 0000 - 0000000000 0000000000000000, 0000000000 000000000000000000, 0000000000 0000000000 0000000000 0000000000 0000000000, 0000000000 0000000000 0000 0000000000 0000000000 0000000000, 000000, 000000000000 -